
פתרון:

ראשית, יש לבחון האם על החברה להכיר בהפרשה בגין התביעה בדוחותיה הכספיים, ואם כן באיזה מועד ובאיזה סכום.

סעיף 14 ל- IAS 37, מפרט שלושה קריטריונים מצטברים להכרה בהפרשה:

1. לחברה קיימת מחויבות בהווה כתוצאה מאירוע עבר – במקרה האמור "אירוע מהעבר" יכול להיחשב כתחילת בניית נמל התעופה או כירידת הערך של הדירות בבעלות התושבים. יצוין כי תחת שני המקרים, האירוע מהעבר התרחש לפני ה-31 בדצמבר 2018. בנוסף, לחברה קיימת מחויבות משפטית בהווה, שיחד עם האירוע מהעבר עשויה לחייב את החברה לשלם פיצוי כספי לתושבים.
2. צפוי תזרים שלילי של משאבים כלכליים כדי לספק את המחויבות – ליום 31 בדצמבר 2018 התזרים השלילי אינו צפוי. אולם, לפי סעיף 9(א) ל- IAS 10, הסדר לאחר תקופת הדיווח ולפני פרסום הדוחות הכספיים, המתנהל בבית משפט, הוא אירוע מחייב התאמה.
3. ניתן לערוך אומדן מהימן של סכום המחויבות – במקרה האמור ישנו הסכם פשרה ולכן ניתן לדעת בוודאות מה גובה הפיצוי שתשלם החברה.

לאור כל האמור לעיל, ניתן להסיק כי יש לבצע הפרשה בדוחות הכספיים של החברה לשנת 2018, בגובה של 150 מיליון ש"ח.

כמו כן, נתון כי לבסוף שילמה החברה פיצוי בגובה של 165 מיליון ש"ח, כלומר יש לעדכן את ההפרשה שבוצעה בדוחות הכספיים לשנה שהסתיימה ביום 31 בדצמבר 2018 כך שהיא תעמוד על סכום זה. יצוין כי ההפרש בגובה 15 מיליון ש"ח יירשם מול אותו סעיף בגינו נרשמה ההפרשה במקור.

יצוין כי IAS 37 אינו עוסק בשאלה כנגד מה תוכר אותה התחייבות – האם להכירה כהוצאה או האם להוון אותה לנכס. במקרה האמור, התביעה שהוגשה והפיצוי שיינתן לתושבים הינו עקב הקמת נמל התעופה. במקרה האמור יתקבלו שתי תשובות, תוך נימוק נכון ומפורט:

1. יצירת הפרשה מול רכוש קבוע – נמל התעופה הנ"ל יוצר תוך כדי הקמתו רכוש קבוע בספרי החברה. סעיף 16(ב) ל- IAS 16 מציין כי עלות הרכוש הקבוע כוללת, בין היתר: "עלויות כלשהן שניתן לייחס במישרין להבאת הנכס למיקום ולמצב הדרושים לכך שהוא יוכל לפעול באופן שהתכוונה ההנהלה". במקרה האמור, תשלום הפיצוי לתושבים מהווה מעין קנס, שניתן לשייכו ישירות להקמת נמל התעופה ותשלומו מאפשר לחברה להמשיך ולבנות את נמל התעופה, כל שלבסוף יוכל לפעול כפי שהתכוונה ההנהלה. יצוין כי מדובר בעלות תוספתית, שלא הייתה מתהווה אילו לא הקמת נמל התעופה, ולכן ניתן להוון אותה לרכוש הקבוע.
2. יצירת הפרשה מול נכס בלתי מוחשי – ניתן להסיק כי ההפרשה האמורה יוצרת נכס בלתי מוחשי, שלמעשה מאפשר לחברה להמשיך ולבנות את נמל התעופה ולתפעל אותו בעתיד, ללא מגבלות נוספות כלשהן מצד התושבים. סעיף 8 ל- IAS 38 מגדיר מהו נכס בלתי מוחשי: "נכס לא כספי, ניתן לזיהוי, חסר מהות פיזית". סעיף 12 ל- IAS 38 מציין מתי נכס ניתן לזיהוי: "נכס ניתן לזיהוי אם הוא:

א. ניתן להפרדה, כלומר ניתן להפריד אותו או לפצל אותו מהישות ולמכור אותו, להעביר אותו, להעניק רישיון לשימוש בו, להשכיר אותו או להחליפו, בנפרד או יחד עם חוזה קשור, נכס ניתן לזיהוי קשור או התחייבות קשורה ללא קשר אם הישות מתכוונת לעשות כן; או

ב. נובע מזכויות חוזיות או מזכויות משפטיות אחרות, מבלי להתחשב אם זכויות אלה ניתנות להעברה או ניתנות להפרדה מהישות או מזכויות וממחויבויות אחרות. במקרה הנ"ל ישנה עמידה בסעיף ב', ולכן ניתן להסיק מכך שהנכס ניתן לזיהוי. מכאן, שישנה עמידה בהגדרת נכס בלתי מוחשי. בנוסף, סעיף 21 ל- IAS 38 מציין כי יש להכיר בנכס בלתי מוחשי כאשר:

"נכס בלתי מוחשי יוכר, אם ורק אם:

א. צפוי (probable) שההטבות הכלכליות העתידיות החזויות שניתן ליחסן לנכס יזרמו אל הישות; וכן

ב. העלות של הנכס ניתנת למדידה באופן מהימן".

הנכס הבלתי מוחשי עומד בשני התנאים הנ"ל – הוא יאפשר לחברה לבנות ולתפעל את נמל התעופה, ובכך להפיק רווחים וניתן למדוד את עלותו באופן מהימן, קרי גובה הפיצוי שניתן לתושבים.